

5

V pondělí mě Steven zase najde v odpočinkové místnosti. Nemůže jen tak přijít k mému stolu a začít se mnou klábosit. Moje pracovní místo je uprostřed otevřené místnosti plné psacích stolů oddělených nízkými přepážkami, administrativa zdravotních pojištění je nudná práce. Kdyby se kolem mě moc ochomýtal, jeho zájem by zaznamenalo celé patro.

To mi hraje do karet. Jestli mě hodlá oslovit, musí si to pečlivě načasovat. Musí plánovat dopředu. V důsledku čehož se mu budu zdát víc žádoucí, než ve skutečnosti jsem.

Předstírám, že jsem si nevšimla, že stojí ve dveřích. Upřímně řečeno, jsem hluboce zabraná do knížky a nemám žádnou radost z toho, že se musím vrátit zpátky do skutečného života. Nebo do neskutečného života. To je jedno. Ale když si nenápadně odkašle, zvednu hlavu a s úsměvem se na něj podívám. „Jé, ahoj!“

„Ahoj, Jane. Říkal jsem si, že bysme spolu mohli zajít na sendvič. Počítám, že to tady v okolí ještě neznáš, a za rohem tu mám jeden oblíbenej podnik. Jmenuje se *Gordo's*. Už jsi tam byla?“

„Jé, to mě mrzí.“ Ukážu směrem ke bzučící mikrovlnce.
„Už jsem si dala ohřát oběd.“

Steven se podívá na krabičku na pultě. Špagety s dietní masovou omáčkou. „Vykašli se na to,“ navrhne mi. „Hod to do koše a já ti koupím něco lepšího.“

Zasměju se a zavrtím hlavou. „To nemůžu. Ale děkuju.“

„A co zítra?“

Sklopím hlavu v předstíraném ostychu, ale v duchu rychle uvažuji, jestli víc stojí o to, abych řekla ano, nebo ne. Asi bych neměla polevit v nadhánění, ale všechno to plánování účinné strategie už mě začíná trochu nudit. A navíc mu nechci hned zkraje pošramotit ego. Rozhodnu se zariskovat a řeknu ano, ale souhlas okořením zjevným váháním.

„Asi to není dobřej nápad...“

Steven se usměje, protože ví, že se vzdávám navzdory svým instinktům. „Ne, je to skvělejš nápad.“

„Myslíš?“

„No jasně. Tak zítra?“

„Tak jo. Dobře. Tak zítra.“

Steven se napřímí, hrud' se mu nadýmá pýchou. Pak skloní hlavu a podívá se na mou knížku. „Co to čteš?“ Zvednu knížku a ukážu mu na obálce jméno známého autora thrillerů. Steven se zašklebí. „Ty čteš romány?“

„Jo, a tohle je můj oblíbenej autor.“

„Já čtu jenom literaturu faktu.“ Chce mě znejistit, ale pravda je taková, že chlapi jako Steven nejsou nikdy ochotní ponořit se do vnitřního světa smyšlených postav. Mají pocit, že to autorovi dává nad nimi příliš velkou moc. A připadají si pak slabí a nicotní.

Já ničemu z toho zdánlivě nevěnuji pozornost a předstírám, že jsem nepostřehla skrytou urážku v jeho nesouhlasném hodnocení. „Literaturu faktu? A co přesně?“

„Většinou věci o americký historii. O občanský válce a tak.“

„Aha, to je super. Nedávno jsem viděla ten dokument Kena Burnse.“

„Jo, to bylo docela slušný, ale dost povrchní.“ Stejně jako moje knížky ani moje divácké záliby pro něj nejsou dost dobré. Silou vůle potlačím pobavený úšklebek. Kdybychom byli v baru, už bych ho poslala někam. Ale pro tuto chvíli mám věřit, že je lepší než já. Že má nesrovnatelně vytríbenější vkus. Možná bych se měla za svůj méněcenný úsudek omluvit, ale kašlu na to. Dneska na to nemám dost trpělivosti.

Časovač mikrovlnky cinkne. Vstanu, otevřu ji, položím plastový tácek se svým obědem na pult a skloním se nad ním. Měkká růžovo-béžová látka mých šatů se mi na hrudi otevírá a odhaluje lem bílé krajkové podprsenky. Sloupnu z tácku plastovou fólii a zamračím se, jako kdybych nespokojeně zaznamenala, že špagety ještě nejsou hotové. Když vzhlednu, jeho oči spěšně uhnou z mého výstřihu.

„Už bych měl jít,“ řekne. „Tak se zítra v poledne sejdem u výtahu?“

„To zní skvěle!“

Když odejde, pocítím úlevu. Částečně proto, že se můžu vrátit ke čtení, ale hlavně proto, že vím, že se chytil na návnadu. Cíle bylo dosaženo.

Nikdy jsem neměla problémy navazovat vztahy s muži, ale nejsem zrovna krásná, a pokud jde o fyzickou přitažlivost, lidé často reagují nevypočitatelně. Třeba má rád rozkošné malé pršáčky. Nebo ho možná vzrušují jenom opálené blondýnky. A něco takového zdálky nepoznáte.

Ale teď už vím, jak na něj. Víím, co se mu na ženách líbí. A manipulace je můj obor. Kromě toho, i kdyby nezabral, mám připravené záložní plány. Ale zatím nebudou potřeba. Vypadá to, že navzdory mému tristnímu vkusu, pokud jde o zábavu, jsem pro Stevena dost dobrá.

S pobaveným úsměvem si odnesu oběd ke stolu a usadím se znovu ke své knížce. Já se do vnitřního světa smyšlených postav ponořím s radostí kdykoliv. Strašně mě baví číst si o tom, na jakých principech fungují jejich životy, i když jim ani za mák nerozumím.

Mám-li být upřímná, smyšlené postavy mě přitahují daleko víc než skuteční lidé. V literatuře musí každá volba dávat smysl. Časová osa postupuje racionálně a logicky. Každá emoce má své vysvětlení. Postavy citově prožívají to, co od nich čtenář očekává, a jejich emoce vznikají v reakci na jednání jiných postav. Nikdo z nich nezůstává ve špatné situaci v důsledku vlastní netečnosti nebo nedostatku sebevědomí. V opačném případě by jejich příběh sotva stál za vyprávění. Kdežto ve skutečném životě... Panebože, ve skutečném životě lidé jen zřídka jednají způsobem, který by mohl okolnosti jejich života vylepšit.

A proč to tak je?

Proč, proč, proč? Tohle je jedna z věcí, které nikdy nepochopím. Vím jen to, že knížky jsou daleko lepší.

Přesně v okamžiku, kdy rozečtenou knížku zavírám, mi zazvoní telefon, což mě překvapí. Nikdy mi nikdo nevolá. Nikdo, kromě – aha, no jistě, je to moje matka, hovor je přesměrovaný z mého skutečného telefonního čísla. Ignoruji ho a nechám ho spadnout do hlasové schránky. Vím, že ji to nepřekvapí. Nechtěla bych jí způsobit šok a srdeční zástavu nebo něco takového, kdybych její hovor vzala. Nežije zrovna zdravě.

Vyhodím zbytky oběda do koše, naplním si láhev čerstvou vodou a čekám na pípnutí ohlašující doručení hlasové zprávy. Ne že bych její zprávu potřebovala slyšet, ale přesto si ji poslechnu. Když se vrátím ke svému stolu, vypíšu šek na osm set dolarů, pak ukradnu ze skříňky s kancelářskými zásobami obálku a poprosím recepční o poštovní známku. A za pět minut matku a její rozbité auto úplně vymažu z hlavy.

Před deseti lety bych jí zavolala zpátky a vyzpovídala ji, abych se ujistila, jestli ty peníze opravdu jsou na opravu auta, nebo na kauci pro mého bratra, ale dneska už je mi to jedno. Pokud se tak zbavím starostí o členy své rodiny, za ty peníze mi to stojí.

Nemůžu vyloučit, že je mám svým způsobem ráda, protože jim peníze vždycky posílám, i když bych to nemusela dělat. Anebo mě možná ve skrytu duše znepokojuje, že k nim necítím vůbec nic, a peníze jsou ten nejjednodušší způsob, jak to vědomí přehlušit. Netuším, co z toho platí, a neztrácím čas tím, že bych o tom přemýšlela. Na stole na mě čeká hromada práce.